

Τὸ νὰ μὴ ὀργίζεται τις ἐκ τῶν πράξεων ἄλλου ἰδίως χεωτέρου ἢ κατωτέρου, ἀνεκτικότης: *Τέτοια πάλι ἀσυνεριστία!* Ἡ ἀσυνεριστία του εἶναι μεγάλη. Ἀντίθ. *ἔσυνεριστιά.*

ἀσυνέριστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσυνόριστα πολλαχ. ἀδ'νόρ'στα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνέριστος.

Χωρὶς μικροφιλοτιμίας, μὲ ἀνεκτικότητα ἐνθ' ἄν.: *Δουλεύουμε - τρώμε ἀσυνέριστα σύνηθ. Κάναν δ' μοιραδὰ ἀδ'νόρ'στα Ἰμβρ.*

ἀσυνέριστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσ'νέρ'στους Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀσυνόριστος ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 295 — Λεξ. Δημητρ. ἀδ'νόρ'στους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνεριστὸς <συνερίζομαι.

1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν δεικνύει μικροφιλοτιμίαν πολλαχ.: *Εἶναι ἀσυνέριστος, δὲν τοῦ κακοφαίνεται γιὰ τέτοια μικροπράματα πολλαχ.* 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἀξίζει νὰ συνερίζεται τις, δηλ. νὰ λαμβάνη σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Μάν.) — ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: *Λόγια ἀσ'νέρ'στα Καταφύγ. Ὁ γέρος εἶναι ἀσυνέριστος Λεξ. Δημητρ. Τὰ παιδιὰ εἶναι ἀσυνέριστα Λεξ. Πρω. Ἀνταμώναμε καὶ ἀσήμαντους, ἀσυνόριστους, φτωχοὺς ἀνθρώπους, καὶ ναῦτες ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.* 3) Ἀκαταγώνιστος Πελοπν. (Μάν.): *Εἶναι ἀσυνέριστη ὡς τὴ γαθαρεϊότη - ὡς τὸ μάζωμα τῶν ἐλαιῶνε κττ.*

ἀσυνήθιστα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνήθιστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Κατὰ τρόπον οὐχὶ συνήθη: *Ζῆ - μιλα - ντύνεται ἀσυνήθιστα.*

ἀσυνήθιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσ'νήθ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀσυνήθιγος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Σάντ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνήθιστὸς <συνήθίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ μὴ συνηθισμένος εἷς τι, ἄπειρος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἀσυνήθιστος ὡς τὴ δουλειὰ - ὡς τὴ ζέστη - ὡς τὴν τέχνη κττ. Ἀσυνήθιστος ὡς τὴν ἀνπνία - ὡς τὸ κλίμα - ὡς τὸ κρασί - ὡς τὸ πιετό κττ. κοιν. Ἀσυνήθιστος ἐν' ὡς σὴν τέχνην Τραπ. || Γνωμ.*

Ἄλλοι ἀπ' τὸν ἀσυνήθιστο ὥσπου νὰ συνηθίσῃ!

Αργ. Συνών. ἀμάθευτος 2, ἀμαθήτευτος 2, ἀμάθητος 2β, ἄμαθος 2, ἀπίλωτος 2. 2) Ὁ μὴ συνηθῆς, πρωτοφανὴς κοιν.: *Ἀσυνήθιστος τρόπος. Ἀσυνήθιστο καπέλλο - σκέδιο - φόρεμα κοιν. Πουλλὶὰ ἀσυνήθιστα ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 31.*

ἀσυννέφιαστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσυννέφιαστα ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυννέφιαστος.

Χωρὶς νέφη ἐνθ' ἄν.: *Σήμερα εἶναι ἀσυννέφιαστα.*

ἀσυννέφιαστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσ'ννέφιαστους σύνηθ. βόρ. ἰδιώμ. ἀσυννέφιαστος Ἡπ. Ζάκ. κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 168 ἀσυννέφιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀσ'ννέφιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συννέφιαστὸς <συννέφιάζω. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. ἀσυννέφιαστος καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ ἔχων σύννεφα, ἀνέφελος σύνηθ.: *Ἀσυννέφιαστος καιρὸς - οὐρανός. Ἀσυννέφιαστη ἡμέρα σύνηθ. || Ποιήμ.*

Λάμπουνε τ' ἀσυννέφιαστα τὰ οὐράνια σὰν ζαφείρια ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

Σὰ χαραυγὴ ἀσυννέφιαστη τὸ πρόσωπο ἦταν καὶ τὰ μαλλιά σὰν τὸ τρεμάμενο φεγγάρι

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 37. Συνών. ἀνέφελος, ἀνεφος, ἀσύννεφος. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ταρασσόμενος ἀπὸ ἀνησυχίας καὶ μερίμνας, ὁ ἐν γαλήνῃ διατελὼν σύνηθ.: *Ἀσυννέφιαστη εὐτυχία - ζωή.*

ἀσύννεφος ἐπίθ. ΓΒιζυην. Ἀτθίδ. αὐραι 132 ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 195.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σύννεφος.

Ἀσυννέφιαστος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσύννεφη νυχτιά ΓΒιζυην. ἐνθ' ἄν. Χάραμα ἀσύννεφο ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.

ἀσυννόδευτος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. ἀσ'νόδιφτους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσ'νόδιφτους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συννοδευτὸς <συννοδεύω.

1) Ὁ μὴ συνοδευόμενος πολλαχ.: *Αὕτῃ ἡ κυρία δὲ βγαίνει - δὲ γυρίζει ποτὲ ὡς τὸ σπῖτι ἀσυννόδευτη πολλαχ. Πέθανι αὐτὸς καὶ πάει οὐλότιλα ἀσ'νόδιφτους Αἰτωλ.* β) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πλησιάσῃ τις Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἡ βλουιὰ - τὸν χτικιὸ εἶναι ἀσ'νόδιφτις ἀστένευς (ἀντὶ ὁ βλογισμένος, ὁ χτικισμένος). Πέθανι ἀπὸ ἀσ'νόδιφτ' ἀστένευα.* 2) Ὁ περίφοβος, ὁ ἀνήσυχος διὰ τὴν ἔλλειψιν συντροφίας Ἰμβρ.: *Πέρασα οὐλ' δ' νύχτια ἀσ'νόδιφτ', δὲ δόρουμ' νὰ δ'νονδιφτῶ.*

ἀσυνόρευτος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνορευτὸς <συνορεύω.

Ὁ μὴ ἔχων κοινὰ σύνορα μετὰ τινος, ἐπὶ κτημάτων ἐνθ' ἄν.: *Κοντὰ εἶναι τ' ἀμπέλιμα μας, ἀλλ' ἀσυνόρευτα Λεξ. Πρω.*

ἀσυνορθίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀσυνόρθιαστος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνορθιαστὸς <συνορθιάζω.

1) Ἀτακτοποίητος ἐνθ' ἄν.: *Ἐφέκεν τ' ὁσπίτ' ἀσυνόρθιαστον Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυχύριστος 2.* 2) Ἀτημέλητος, ἀκαλλώπιστος ἐνθ' ἄν.: *Ἀσυνόρθιαστος γυναικα Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυχύριστος 2β.*

ἀσυνόρθωτος ἐπίθ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἀσυνάρτωτος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνορθωτὸς <συνορθώνω.

1) Ἀσυνορθίαστος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Ἀσυνόρθωτον ὁσπίτ' Τραπ. Σπίτιν ἀσυνάρτωτον Ρόδ.* β) Ἀσυνορθίαστος 2, ὁ ἰδ., Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): *Πολλὰ ἀσυνόρθωτος ἐν' Τραπ.* 2) Ὁ μὴ παρασκευασθεὶς, ἀπαρασκευος Ρόδ.: *Θέλουν νὰ κάμουν γάμον καὶ κόμα εἶναι ἀσυνάρτωτοι. Συνών. ἀνετοιμάστος, ἀνέτοιμος, ἀπροετοιμάστος, ἀσυγκαίριαστος.*

ἀσυνόριαστος ἐπίθ. Θήρ. ἀσ'νόριαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *συνοριαστὸς <συνοριάζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχουν προσδιορισθῇ εἰσέτι τὰ σύνορα ἐνθ' ἄν.: *Ἀμπέλι ἀσυνόριαστο Θήρ.*

ἀσυνταίριαστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. συνταίριαστὸς.

Ἀνόμοιος πολλαχ.: *Ἀσυνταίριαστο ἀντρόγυνο - ζευγάρι. Ἀσυνταίριαστα ἐπιπλα σύνηθ. Κρατοῦσαν ἀπὸ δγὸ ἀσυνταίριαστες γεγῆς, θαλασσινὴ τὴ μιὰ καὶ στεριανὴ τὴν ἄλλη ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 94. Συνών. ἀταίριαστος.*

